

A haladás útja Afganisztánban és Pakisztánban

Barack Obama elnök beszéde az Egyesült Államok West Point-i Katonai Akadémiáján
2009. december 1.

Jó estét kívánok. Az Egyesült Államok tisztiiskolásai, fegyveres erőinkben szolgáló férfiak és nők, amerikai honfitársaim: ma este afganisztáni erőfeszítéseinkről kívánok beszélni Önöknek – ottani elkötelezettségünk természetéről, érdekeink köréről, és az adminisztrációm által követett stratégiáról annak érdekében, hogy sikeresen befejezzük ezt a háborút. Megtiszteltetés számomra, hogy itt – West Pointban – lehetek, ahol annyi férfi és nő készült fel arra, hogy kiálljon biztonságunkért, és képviselje azt, ami országunkban a legjobb.

Ezen kérdések tárgyalásához fontos felidézni, miért is kényszerültek háborúra az Egyesült Államok és szövetségesei Afganisztánban. Mi nem kértük ezt a háborút. 2001. szeptember 11-én tizenkilenc ember eltérített négy repülőgépet, és ezeket használva csaknem háromezer embert gyilkoltak meg. Katonai és gazdasági idegközpontjaink ellen intéztek csapást. Ártatlan férfiak, nők és gyermekek életét vették el, tekintet nélkül hitükre, fajukra vagy az életben elfoglalt pozíciójukra. Ha az egyik repülőjárat utasai nem cselekedtek volna olyan hősiezen, demokráciánk egyik nagyszerű washingtoni jelképére is lecsaptak volna, és még több embert megöltek volna.

Mint tudjuk, ezek az emberek az al Kaidához tagjai voltak – egy olyan szélsőséges csoporté, amely eltorzítja és megbecsteleníti az iszlámot, a világ egyik legnagyobb vallását, hogy ezzel igazolja ártatlanok lemészárlását. Az al Kaida működésének a bázisa Afganisztánban volt, ahol a tálibok nyújtottak nekik búvóhelyet – egy semmitől vissza nem riadó, elnyomó és radikális mozgalom, amely az évekig tartó szovjet megszállás és a polgárháború pusztítása után megkaparintotta az országot, miután Amerika és barátainak figyelme másfelé fordult.

Mindössze pár nappal 9/11 után a Kongresszus engedélyezte az erő alkalmazását az Al Kaida és azok ellen, akik rejtegették őket – és ez a felhatalmazás a mai napig érvényes. A szavazás eredménye a Szenátusban 98 – 0 volt. A Képviselőházban 420 – 1. Az Észak-Atlanti Szerződés Szervezete, történelme során először, életbe léptette az 5. cikkelyt – azt, amely kimondja, hogy az egyik tagot ért támadás valamennyiük elleni támadás. És az ENSZ Biztonsági Tanácsa hozzájárulását adta minden olyan lépéshez, amely szükséges a szeptember 11-i támadásokra adandó válaszhoz. Amerika, szövetségesei és a világ egy emberként lépett fel, hogy elpusztítsa az al Kaida terroristahálózatát és megvédje közös biztonságunkat.

A hazai egység és a nemzetközi legitimitás zászlaja alatt – és csakis miután a tálibok megtagadták, hogy kiadják Osama bin Ladent – csapatokat küldtünk Afganisztánba. Az al Kaida pár hónapon belül szétforgácsolódott és számos ügynöke elpusztult. A tálibokat megfosztották hatalmuktól és térdre kényszerítették. Egy olyan helynek, amely évtizedek óta a félelmet ismerte, most oka lett a reménykedésre. Az ENSZ által összehívott konferencián Hamid Karzai elnökségével átmeneti kormány alakult. És létrehoztunk egy Nemzetközi Biztonsági Támogató Erőt, az ISAF-et, hogy végre békét hozzunk e háború tépte országban.

Majd 2003 elején megszületett a döntés, hogy másodszor is hadba szálljunk Irakban. Mindenki jól ismeri az Irakról folyó heves vitát, ezt nem szükséges itt megismételni. Elég annyit mondani, hogy az ezt követő hat év során Irak kötötte le csapataink, erőforrásaink, diplomáciánk és országunk figyelmének túlnyomó részét – és hogy az iraki bevonulásról hozott döntés számottevő súrlódást okozott Amerika és a világ nagy része között.

Ma, rendkívüli költségek árán, az iraki háború a felelősségteljes befejezéshez közeledik. Jövő nyár végéig harcoló alakulatainkat, 2011 végére pedig összes csapatainkat kivonjuk Irakból. Az, hogy ezt tesszük, egyenruhás katonáink karakterének fényes bizonyítéka. Hála az ő bátorságuknak, elszántságuknak és kitartásuknak, esélyt adtunk az irakiaknak arra, hogy maguk alakítsák jövőjüket, és Irakot sikeresen saját népe kezében hagyjuk.

Ám miközben keservesen meghódított mérföldkövekhez értünk Irakban, Afganisztánban romlott a helyzet. Miután az al Kaida vezetői 2001-ben és 2002-ben átszöktek a határon Pakisztánba, ott bújóhelyeket alakítottak ki. Habár az afgán nép törvényes kormányt választott, a munkát gátolta a korrupció, a kábítószer-kereskedelem és a nem elégséges Biztonsági Erők. Az utóbbi néhány év során a tálibok egyesítették ügyüket az al Kaidával, hiszen mindkettő célja az afgán kormány megbuktatása volt. A tálibok Afganisztán egyes részein fokozatosan kezdték átvenni az ellenőrzést, miközben egyre arcátlanabb és egyre pusztítóbb terrorcselekményeket hajtottak végre a pakisztániak ellen.

Csapataink szintje Afganisztánban ezen időszak alatt végig csupán a töredéke maradt annak, ami Irakban volt. Amikor hivatalba léptem, alig több mint 32 000 amerikai katona szolgált Afganisztánban, az Irakban a háború csúcspontján harcoló 160 000-hez képest. Az afganisztáni parancsnokok újra és újra támogatást kértek, hogy megbirkózzanak az újra megjelenő tálibokkal, ám ezek az erősítések nem érkeztek meg. Ezért nem sokkal hivatalba lépésem után jóváhagytam egy több csapatot igénylő, már régóta várakozó kérést. Ezt követően, miután konzultáltam szövetségeseinkkel, meghirdettem azt a stratégiát, amely afganisztáni háborús erőfeszítéseink és a szélsőségesek Pakisztánban lelt menedéke közötti alapvető kapcsolat felismerésén alapul. Kítűztem az al Kaida és annak szélsőséges szövetségesei szétzúzására, lefegyverzésére és legyőzésére vonatkozó minimális célt, és megfogadtam, hogy jobban koordináljuk katonai és civil erőfeszítéseinket.

Néhány fontos cél tekintetében azóta előrehaladást értünk el. Magas rangú al Kaida és tálib vezetők elpusztultak, és világszerte fokoztuk az al Kaidára nehezedő nyomást. Pakisztánban az ország nemzeti hadserege megindította évek óta legnagyobb offenzíváját. Afganisztánban szövetségeseinkkel karöltve megakadályoztuk, hogy a tálibok meggátolják az elnökválasztást, és ez a választás – bár csalás árnyékolta be – olyan kormányt hozott létre, amely összhangban van Afganisztán törvényeivel és alkotmányával.

Ám a kihívások továbbra is óriásiak maradtak. Afganisztánt nem veszítettük el, de az ország már több éve visszafelé halad. A kormány megbuktatásának közvetlen veszélye nem fenyeget, de a tálibok erőre kaptak. Az al Kaida nem a szeptember 11. előtti számban ugyan, de újra feltűnt Afganisztánban, és megőrizte bújóhelyeit a határ mentén. Haderőinknek pedig nem áll rendelkezésére a teljes támogatás, amelyre szükség van ahhoz, hogy hatékonyan ki tudják képezni az afgán biztonsági erőket, velük hatékony partnerségre lépjenek, és ezáltal jobban meg

tudják védeni a lakosságot. Új afganisztáni parancsnokunk – McChrystal tábornok – azt jelentette, hogy a biztonsági helyzet komolyabb, mint azt várta. Röviden: a status quót nem lehetséges fenntartani.

Tisztnövendékek, Önök önként jelentkeztek szolgálatra e veszélyes időben. Néhányan Önök közül harcoltak Afganisztánban. Sokat Önök közül ott fognak bevetni. Az Önök Főparancsnokaként világosan megfogalmazott, szolgálatukra méltó küldetéssel tartozom Önöknek. Ezért ragaszkodtam stratégián alapos felülvizsgálatához az afgán szavazás befejeztével. Hadd beszéljek világosan: soha nem fekdöttem olyan opció, amely 2010 előtt kért volna csapaterősítést, tehát nem történt késedelem, és nem voltak megtagadva olyan erőforrások, amelyek szükségesek voltak a hadviseléshez. Ehelyett a felülvizsgálat lehetővé tette számomra, hogy nehéz kérdéseket tegyek fel és nemzetbiztonsági csapatommal, afganisztáni katonai és civil vezetésünkkel és kulcsfontosságú partnereinkkel karöltve megvizsgáljam a különböző lehetőségeket. Tekintettel arra, hogy milyen nagy a tét, ez a minimum, amivel az amerikai népnek – és csapatainknak – tartoztam.

A felülvizsgálat most befejeződött. És Főparancsnokként úgy döntöttem, hogy létfontosságú nemzeti érdekünk, hogy további 30 000 katonát küldjünk Afganisztánba. 18 hónap elteltével csapataink elkezdenek hazajönni. Ezek azok az erőforrások, amelyekre szükségünk van, hogy magunkhoz ragadjuk a kezdeményezést, miközben kiépítjük azt az afgán képességet, amellyel lehetővé válik csapataink felelősségteljes kivonása Afganisztánból.

Nem könnyű meghoznom ezt a döntést. Pontosan azért elleneztem az iraki háborút, mert hiszek abban, hogy mértékletességet kell gyakorolnunk a katonai erő alkalmazásában, és mindig figyelembe kell vennünk cselekedeteink hosszú távú következményeit. Az Irakról és a terrorizmusról évekig folyó vita szétforgácsolta a nemzetbiztonsági kérdésekre vonatkozó egységünket, és rendkívül polarizált, pártos háttérrel állított e fontos erőfeszítés mögé. És mivel a nagy gazdasági világválság óta a legnagyobb gazdasági krízist éljük át, az amerikaiak, érthető módon, arra összpontosítanak, hogy újraépítsük a gazdaságunkat és itthon munkába állítsuk az embereket.

Elsősorban pedig tisztában vagyok velem, hogy ez a döntés még többet kér Önöktől – a katonáktól, akik családjukkal együtt már így is a legnehezebb terhet viselik. Mint Elnök, aláírtam azokat a leveleket, amelyekben részvétünket nyilvánítjuk minden egyes amerikai katona családjának, akik e háborúban adták életüket. Olvastam harctérre küldött katonák szüleinek és házastársának leveleit. A Walter Reedben meglátogattam bátor sebesült harcosainkat. Elmentem Doverbe, hogy tisztelettel fejet hajtsak 18 amerikai zászlóba burkolt holtteste előtt, akik hazatértek végső nyughelyükre. Első kézből tapasztalom a háború szörnyű árát. Ha nem hinném, hogy az Egyesült Államok és az amerikai nép biztonsága forog kockán Afganisztánban, már holnap boldogan hazarendelnék minden egyes katonát.

Szóval nem – nem könnyű meghoznom ezt a döntést. Azért hozom ezt a döntést, mert meg vagyok arról győződve, hogy a mi biztonságunk forog kockán Afganisztánban és Pakisztánban. Ez az al Kaida által gyakorolt erőszakos szélsőséges epicentruma. Innen támadtak meg minket szeptember 11-én, és itt szövögetik a terveket újabb támogatásokra most is, miközben erről beszélnek. Ez nem mondva csinált veszély; nem hipotetikus fenyegetés. Csak az elmúlt

néhány hónap során is saját határainkon belül tartóztattunk le olyan szélsőségeseket, akiket azért küldtek ide Afganisztán és Pakisztán határvidékéről, hogy újabb terrorcselekményeket kövessenek el. Ez a veszély csak fokozódni fog, ha a térség visszacsúszik és az al Kaida büntetlenül működhet. Fenn kell tartanunk a nyomást az al Kaidán, és ennek érdekében erősítenünk kell térségbeli partnereink stabilitását és képességeit.

Természetesen ezt a terhet nem egyedül viseljük. Ez nem csak Amerika háborúja. Szeptember 11. óta az al Kaida búvóhelyei voltak a London, Amman és Bali ellen végrehajtott támadások forrásai. Mind Afganisztán, mind Pakisztán népe és kormánya veszélyben van. És a tét az atomfegyverrel rendelkező Pakisztánban még magasabb, mivel tudjuk, hogy az al Kaida és a többi szélsőséges nukleáris fegyverek után kutatnak, és minden okunk megvan rá, hogy azt higgyük, használnák is őket.

E tények arra készítetnek minket, hogy barátainkkal és szövetségeseinkkel együtt cselekedjünk. Mindenekfölötti célunk ugyanaz marad: hogy szétzúzzuk, lefegyverezzük és legyőzzük az al Kaidát Afganisztánban és Pakisztánban, és megakadályozzuk, hogy a jövőben képes legyen Amerikát és szövetségeseinket fenyegetni.

Ennek érdekében a következő célok elérését tűzzük ki Afganisztánban. Meg kell fosztanunk az al Kaidát a búvóhelyeitől. A talibánok lendületét meg kell akasztanunk, és meg kell akadályoznunk, hogy képesek legyenek megbuktatni a kormányt. Erősítenünk kell az afgán biztonsági erők és a kormány képességeit, hogy ők vállalhassák a fő felelősséget Afganisztán jövőjéért.

Három módon fogjuk elérni ezeket a célokat. Először: olyan katonai stratégiát követünk, amely a következő 18 hónap során megtöri a talibok lendületét és megnöveli Afganisztán képességeit.

A további 30 000 főnyi csapaterősítés, amelyet ma este jelentek be, 2010 első felében – a lehető leggyorsabb ütemben - kerül bevetésre, hogy célba vehessék a felkelőket és biztosíthassák a kulcsfontosságú lakossági központokat. Ez erősíteni fogja képességünket, hogy hozzáértő afgán biztonsági erőket képezzünk ki és hogy velük társulva több afgán vehessen részt a küzdelemben. Ezzel segíteni fognak olyan körülmények megteremtésében, amelyek között az Egyesült Államok átadja a felelősséget az afgánoknak.

Mivel ez nemzetközi erőfeszítés, kérem, hogy szövetségeseink csatlakozzanak hozzánk felajánlásaikkal. Némelyek már felajánlottak további csapatokat, és bízunk benne, hogy az elkövetkezendő napokban és hetekben további hozzájárulások lesznek. Barátaink velünk együtt harcoltak, vérezték és haltak meg Afganisztánban. Most össze kell fognunk annak érdekében, hogy sikerrel befejezzük ezt a háborút. Mert nem csupán a NATO szavahihetősége forog kockán – hanem szövetségeseink biztonsága és az egész világ közös biztonsága.

Együttesen ezek a további amerikai és nemzetközi csapatok lehetővé teszik, hogy felgyorsítsuk a felelősség átadását az afgán erőknek, és hogy 2011 júliusában megkezdjük csapataink kivonását Afganisztánból. Mint ahogyan Irakban tesszük, ezt a kivonást felelősséggel hajtjuk végre, úgy, hogy figyelembe vesszük a körülményeket a helyszínen. Az afgán biztonsági erőket továbbra is ellátjuk tanácsokkal, illetve támogatjuk őket, hogy ezzel biztosítsuk hosszú távon sikerüket. Ám

az világos lesz az afgán kormány – és ami még ennél is fontosabb, az afgán nép – számára, hogy végső soron ők vállalják majd a felelősséget a saját országukért.

Másodszor: azon fogunk dolgozni partnereinkkel, az ENSZ-szel és az afgán néppel, hogy hatékonyabb civil stratégiát folytassunk, amelynek révén a kormány élni tud a megnövekedett biztonság előnyeivel.

Ennek az erőfeszítésnek teljesítményen kell alapulnia. A kitöltetlen csekkek ideje lejárt. Karzai elnök beiktatási beszéde helyes üzenetet küldött az új irányról. Az előrehaladás során pedig világossá tesszük, hogy mit várunk el azoktól, akik a támogatásunkat kapják. Támogatni fogjuk azokat az afgán minisztériumokat, kormányzókat és helyi vezetőket, akik harcolnak a korrupció ellen és az emberek érdekében dolgoznak. Elvárjuk, hogy felelősségre vonják azokat, akik nem hatékonyak vagy korruptak. És támogatásunkat olyan területekre fogjuk összpontosítani – például a mezőgazdaságra -, amelyek hatása azonnal érezhető lesz az afgán emberek életében.

Afganisztán népe évtizedekig szenvedett az erőszaktól. Először a szovjet, majd az idegen al Kaida harcosok megszállásával kellett szembenézniük, akik saját céljaik elérésére használták Afganisztán földjét. Így aztán szeretném, ha ma este Afganisztán népe megértené, hogy Amerika véget akar vetni a háború és a szenvedés korszakának. Nem áll érdekünkben az Önök országának elfoglalása. Segíteni fogjuk az afgán kormány erőfeszítéseit, amelynek célja, hogy ajtót nyisson azon tálib harcosoknak, akik hajlandóak felhagyni az erőszakkal és tisztelik honfitársaik emberi jogait. És egy közös tiszteleten alapuló partneri viszonyt kezdeményezünk Afganisztánnal, hogy elszigeteljük a rombolás erőit, hogy erősítsük az építő szándékúakat, hogy sürgessük azt a napot, amikor a csapataink elhagyhatják az országot, és hogy egy olyan tartós barátságot kovácsoljunk, amelyben Amerika az Önök partnere és nem a patrónusa lesz.

Harmadszor, a cselekedeteinkben teljesen tisztában vagyunk azzal, hogy sikerünk Afganisztánban szervesen kapcsolódik a Pakisztánhoz fűződő partneri viszonyukhoz.

Azért vagyunk Afganisztánban, hogy megakadályozzuk a rákfene ismételt terjeszkedését abban az országban. De ugyanez a betegség vert gyökeret Pakisztán határ menti régiójában is. Ezért van szükségünk olyan stratégiára, amely a határ mindkét oldalán működik.

A múltban voltak olyan hangok Pakisztánban, akik nem tartották magukénak a szélsőségek elleni küzdelmet, és azt mondták, hogy jobb Pakisztánnak, ha nem tesz szinte semmit vagy alkalmazkodik azokhoz, akik erőszakot használnak.

De miközben az utóbbi években ártatlan emberek haltak meg Karacsitól Iszlamabádig, világossá vált, hogy éppen a pakisztániak azok, akiket leginkább fenyegetnek a szélsőségesek. A közhangulat is az ellenkezőjébe fordult. A pakisztáni hadsereg offenzívát indított Swatban és Dél-Wazirisztánban. És nem fér kétség hozzá, hogy az Egyesült Államoknak és Pakisztánnak közös ellenféllel kell szembenéznie.

Pakisztánhoz fűződő viszonyunkat a múltban elég szűk határok között értelmeztük. De azok a napok elmúltak. Innen elmozdulva, elköteleztünk vagyunk egy olyan partneri viszony kialakítására Pakisztánnal, amely közös érdekeken, kölcsönös tiszteleten és bizalmon alapul.

Megerősítjük Pakisztán katonai képességeit, hogy célba vegye azokat a csoportokat, amelyek országainkat veszélyeztetik, és világosan megmondtuk, hogy nem tolerálhatjuk terroristák búvóhelyeinek fenntartását, akiknek ismerjük a feltalálhatóságát, és akiknek szándékai is világosak előttünk. Amerika jelentős erőforrásokkal támogatja a pakisztáni demokráciát és a fejlődést. Nemzetközi viszonylatban mi vagyunk a legfőbb támogatói a harcok miatt otthonaikból elűzött pakisztániaknak. Továbbmelve, a pakisztáni népnek tudnia kell, hogy Amerika jóval a fegyverek nyugvása után is szilárd támogatója lesz Pakisztán biztonságának és felvirágzásának, hogy a népében rejlő potenciált kiaknázhassa.

A stratégiánknak három sarkalatos pontja van: katonai erőfeszítések árán megeremteni az átmenet feltételeit; a civilektől jövő ösztönzés, amely megerősíti a pozitív tetteket és végül, hatékony partneri viszony kialakítása Pakisztánnal.

Tisztában vagyok vele, hogy az álláspontunkkal kapcsolatban vannak bizonyos fenntartások. Engedjék meg, hogy most kitérjek néhány gyakran hangoztatott érvre, amiket egyébként nagyon komolyan veszek.

Először is, vannak olyanok, akik szerint Afganisztán egy második Vietnám. Azzal érvelnek, hogy lehetetlen az országot stabilizálni és jobban tesszük, ha a veszteségeinket lenyelve, gyorsan kivonulunk. Ez az érvelés a történelem hamis értelmezésén alapul. Vietnámmal ellentétben, most 43 ország koalíciója csatlakozott hozzánk, akik elismerik tetteink legitimitását. Vietnámmal ellentétben, nem kell szembenéznünk széles alapokon nyugvó népi felkeléssel. És ami a legfontosabb, és ugyancsak Vietnámmal ellentétben, az amerikai népet Afganisztánból gonosz támadás érte, és továbbra is ki vagyunk téve ugyanazoknak a szélsőségeseknek, akik az afganisztáni határ mellett szervezkednek. Ha kivonulnánk ebből a körzetből és megpróbálnánk az al Kaidával szemben a távolból tett erőfeszítésekre hagyatkozni, az nagymértékben gátolná azt a képességünket, hogy nyomás alatt tartsuk az al Kaidát, ami az országunk és a szövetségeseink elleni támadások vállalhatatlan kockázatát szülné.

Továbbá vannak olyanok, akik elismerik, hogy Afganisztánt nem lehet a jelenlegi állapotában meghagyni, de azt javasolják, hogy ne emeljük az ottani csapataink létszámát. Ez egyszerűen csak a status quót tartaná fenn, amibe belesüppednénk, és az ottani állapotok lassú romlásához vezetne. Végülis sokkal többbe kerülne és csak meghosszabbítaná a jelenlétünket Afganisztánban, mert soha nem lennénk képesek az afgán biztonsági erők kiképzéséhez szükséges állapot létrehozására, és ők nem tudnák átvenni tőlünk a feladatokat.

Végezetül vannak azok, akik ellenzik egy menetrend felállítását a felelősség átadásában az afgánok számára. Valójában néhányan azt akarják, hogy konkrét cél és befejezés megnevezése nélkül drámaian fokozzuk a háborús erőfeszítéseinket, amivel legalább egy évtizedre elköteleznénk magunkat egy nemzetépítési feladatban. Én ezt az utat elutasítom, mert olyan célokat tűz elének, amelyeket nem érhetünk el elfogadható ráfordítás mellett, és amire nincs is szükségünk ahhoz, hogy az érdekeinket biztosítva lássuk. Továbbá, ha nem vázoljuk fel az átmenet menetrendjét, akkor ez meggátol minket abban, hogy gyors cselekvésre ösztönözzön az afgán kormánnyal való kapcsolatunkban. Világossá kell tenni, hogy az afgánoknak át kell vállalniuk a felelősséget saját biztonságukért, és Amerikának nem áll érdekében egy végnélküli háború megvívása Afganisztánban.

Elnökként nem vagyok hajlandó olyan célokat kijelölni, amelyek meghaladják a felelősségünket, a lehetőségeinket és az érdekeinket. És nekem figyelembe kell vennem az összes olyan kihívást, amely a népünket fenyegeti. Nem engedhetem meg magamnak azt a luxust, hogy csak egy ilyen dologra koncentráljak. Ami azt illeti, megfogadom Eisenhower elnök szavait, aki a nemzetünk biztonságát megvitatta azt mondta, hogy: „Minden javaslatot egy szélesebb összefüggésben kell megvitatni, úgy, hogy fenntartsuk az egyensúlyt a nemzetet érintő különböző programok között.”

Az elmúlt években elvesztettük ezt az egyensúlyt, és nem értékeltük súlyán a nemzetünk biztonsága és annak gazdasága között fennálló kapcsolatot. A gazdasági válság következtében túl sok barátunk és szomszédunk maradt munka nélkül és vesződik a számlák fizetésével, és túl sok amerikai aggódik a gyermekei előtt álló jövő miatt. Eközben fokozódott a globális világgazdasági verseny. Így egyszerűen nem engedhetjük meg magunknak, hogy eltekintsünk ezeknek a háborúknak a költségeitől.

Mindent egybevetve, a hivatalba lépésem idejére az iraki és az afganisztáni háborúk költségei megközelítették az egybilliárd dollárt. Továbbá, elköteleztem magam az irányban, hogy ezeket a költségeket nyíltan és becsületesen kezeljem. Az új afganisztáni politikánk durván 30 milliárd dollárjába fog kerülni a hadseregnek, és szorosan együtt fogok működni a Kongresszussal, hogy ezeket a költségeket előteremtsem, mialatt csökkenteni próbáljuk a deficitet.

De miközben befejezzük az iraki háborút és átadjuk az afgánoknak a felelősséget, itthon is meg kell erősíteni magunkat. A prosperitásunk adja a hatalmunk alapját. Ez fedezi a katonai kiadásokat. Ez jegyzi a diplomáciánkat. Ez nyitja meg a kapukat a népünkben rejlő lehetőségek előtt és teszi lehetővé az új iparágakba való beruházást. És ezért lehetünk majd olyan versenyképesek ebben a században, mint amilyen a múlt században voltunk. És ezért nem lehet vég nélküli a katonai elkötelezettségünk Afganisztánban, mert az a nemzet, aminek a felépítésében leginkább érdekelt vagyok, az a sajátom.

Hadd szögezzem le, hogy egyik feladatot sem lesz könnyű megvalósítani. Az erőszakos szélsőségek elleni küzdelem, amely jóval túlnyúlik Afganisztán és Pakisztán határain, nem fog egyhamar véget érni. Folyamatosan próbára fogja tenni szabad társadalmunkat és vezető szerepünket a világban. És a huszadik századot meghatározó nagyhatalmi konfliktusokkal és a megosztottság világos vonalaival ellentétben mi szétszórtan levő ellenséggel fogjuk politikailag nyugtalan régiókban felvenni a harcot.

Tehát ennek eredményeként Amerikának olyan formában kell megmutatnia az erejét, hogy háborúkat fejezünk be és konfliktusok kialakulását gátoljuk meg. A katonai erő alkalmazásában gyorsnak és precíznek kell lennünk. Ahol az al Kaida és a szövetségesei meg akarnak telepedni, legyen az Szomália, Jemen vagy bármely más helyen, ott fokozódó nyomással és erős partnerségi viszonyal kell szembenéznünk.

De nem számíthatunk pusztán a katonai erőnkre. Be kell ruháznunk nemzetünk biztonságába itthon is, hiszen nem tudunk külföldön minden erőszakos szélsőséges elemet elfogni vagy végezni velük. Fejlesztetni kell és jobban koordinálni a hírszerzésünket, azért hogy egy lépéssel mindig a terrorista hálózatok előtt járjunk.

Meg kell fosztani őket a tömegpusztító fegyverektől. Ezért tettem a külpolitikám sarkalatos pontjává, hogy megakadályozzuk a terroristák hozzáférését a nukleáris anyagokhoz, hogy megállítsuk a nukleáris fegyverek terjedését, és egy nukleáris fegyverektől mentes világot hozzunk létre. Mert minden nemzetnek meg kell értenie, hogy az igazi biztonság nem érhető el úgy, hogy versengünk az egyre pusztítóbb fegyverek kifejlesztésében. A tényleges biztonság akkor érhető el, ha ezeket a fegyvereket elutasítjuk.

A diplomácia útját kell használni, mert nincs olyan nemzet, amely képes lenne egyedül szembenézni a kihívásokkal ebben az összefonódott világban. Azzal töltöttem ezt az évet, hogy áttekintettem a szövetségeinket és új partneri kapcsolatokat hoztam létre. Új kezdetet kovácsoltunk Amerika és a muzulmán világ között. Olyat, amely megtörve a konfliktusok spirálját, elismeri a kölcsönös érdekeket, és amely olyan jövőt ígér, amelyben azokat, akik ártatlanokat gyilkolnak, elszigetelik azok, akik kiállnak a béke, a prosperitás és az emberi méltóság mellett.

Végül, támaszt kell lelnünk az értékrendünk erejében. Lehet, hogy megváltoztak azok a dolgok, amikkel szembe kell néznünk, de annak, amiben hiszünk, nem szabad változni. Ezért kell az értékrendünket úgy fenntartani, hogy aszerint éljünk itthon. És ezért tiltottam meg a kínzásokat, és ezért zárjuk be a guantanamoi börtönt is. És ezért kell a világon a zsarnokság sötét felhője alatt élő minden férfi, nő és gyermek számára világossá tenni, hogy Amerika kiáll az emberi jogai mellett, és vigyáz a szabadság fényére, az igazságra, a népek méltóságára és az előttük álló lehetőségekre. Mi ilyenek vagyunk. Ez adja Amerika tekintélyének morális alapját.

Franklin Rooseveltnél elnöksége óta, és a nagyszüleink szolgálata és áldozatai révén, országunk különleges terhet viselt a világ ügyeinek dolgában. Sok amerikai vére folyt sok kontinens számos országában. Arra fordítottuk bevételeinket, hogy segítsünk másoknak gazdaságukat a romokból újjáépíteni és fejleszteni. Másokkal összefogva létrehoztunk egy olyan intézményhálózatot – az Egyesült Nemzetektől a NATO-n keresztül a Világbankig -, amely az emberek közös biztonságát és jólétét teszi lehetővé.

Nem mindig kaptunk köszönetet ezekért az erőfeszítésekért, és bizony, néha hibáztunk is. De az elmúlt hat évtizedben az Egyesült Államok minden más nemzetnél markánsabban volt a globális biztonság meghatározója, egy olyan időszakban, amely a problémák ellenére látta a falak leomlását, a piacok megnyílását, sokmillió ember kiemelkedését a szegénységből, páratlan tudományos haladást és az emberi szabadság határainak kiterjesztését.

A letűnt korok nagyhatalmaival ellentétben nem törekedtünk domináns szerepre a világban. Egységünket az elnyomással szembeni ellenállás kovácsolta össze. Nincs szándékunkban más nemzetek elfoglalása. Nem formálunk jogot más népek javaira, és nem veszünk célba más népeket azért, mert más hithez vagy népcsoporthoz tartoznak, mint mi. Amiért eddig harcoltunk, és továbbra is harcolni fogunk, az egy jobb jövő a gyermekeink és unokáink számára, mert úgy hisszük, hogy az ő életük attól válik jobbá, ha más népek gyermekei és unokái szabadságban élhetnek és kihasználhatják a lehetőségeket.

Ma már nem vagyunk annyira fiatal ország, és valószínűleg nem is vagyunk annyira ártatlanok, mint Rooseveltnél elnöksége idején. De még mindig örökösei vagyunk a szabadságért folytatott

nemes harcnak. Most minden erónket és morális rábeszélő képességünket össze kell szedni, hogy szembeszálljunk egy új korszak kihívásával.

A biztonságunk és vezető pozíciónk nem csupán a fegyvereink erejétől származik. Ez a nemzetünkön nyugszik, a dolgozókon és az üzletembereken, akik majd újjáépítik a gazdaságunkat, a vállalkozókon és kutatókon, akik új iparágakba törnek majd be, a gyermekeinket oktató tanárokon, azoknak a szolgálatán, akik az otthoni közösségeinkben dolgoznak, a diplomataínkon és a Békehadtest önkéntesein, akik a reményt táplálják szerte a világon, és azokon az egyenruhát viselő férfiakon és nőkön, akik az áldozatvállalás azon töretlen hagyományának képviselői, amely lehetővé tette a földünkön egy olyan kormány létrejöttét, amely a népből, a nép által és a népért van.

Az ország nagyszámú és különböző származású állampolgára nem ért mindig egyet minden esetben, és ennek nem is kell így lennie. De azt is tudom, hogy nem őrizhetjük meg vezető szerepünket és nem kormányozhatunk korszakunk hatalmas kihívásai közepette, ha megengedjük azt, hogy a gyűlölet, a cinizmus és a széthúzás szétválasszon bennünket, ami mostanában megmérgezte a nemzeti párbeszédet.

Könnyen elfelejtjük, hogy a háború kezdetén egységesek voltunk és egy borzasztó támadás friss emléke fűzött bennünket össze, valamint az az elhatározás, hogy megvédjük az országunkat és azokat az értékeket, amiket fontosnak tartunk. Nem vagyok hajlandó elfogadni azt az állítást, hogy ez az egység nem jöhet ismét létre. Minden porcikámmal hiszem, hogy mi amerikaiak még mindig össze tudunk fogni egy közös cél érdekében. Mert az értékeink nem pusztán pergamenre vetett szavak, hanem olyan hit, amely összefogásra készlet, és amely révén egy nemzetként, egy népként lábaltunk ki a legsötétebb viharból is.

Amerika – nagy megpróbáltatások idejét éljük. Az üzenetnek, amelyet e viharok közepette küldünk, világosnak kell lennie: ügyünk igazságos, elszántságunk megingathatatlan. Azzal a meggyőződéssel haladunk előre, hogy akinek igaza van, ereje van, és azzal az eltökéltséggel, hogy biztonságosabb Amerikát, biztonságosabb világot, és olyan jövőt teremtünk, amely nem a legmélyebb félelmeket, hanem a legszárnyalóbb reményeket testesíti meg. Köszönöm szépen, Isten áldja Önöket, Isten áldja csapatainkat, és Isten áldja meg az Amerikai Egyesült Államokat.